Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1ste Marts 1892. 41de Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 13de December 1891.

(Sluttet fra Side 151.)

Mange døde paa Grund af de Lidelser, de maatte gjennemgaa. De vare uddrevne i den haardeste Vinter, og Mange bleve nedskudte som Rovdyr. Og hvorfor? Fordi de troede, at Gud havde talt fra Himlen, at Evangeliet var gjengivet i sin oprindelige Renhed, og at Evangeliets Velsignelser igjen kunde nydes af Enhver, som adlød Guds Bud; fordi de søgte at vandre paa de gamle Stier og strede for den Tro, som en Gang var overantvordet de Hellige. Alle Slags Usandheder bleve naturligvis fortalte om dem. De Hellige vare sværtede fordi deres Fjender ansaa det for nødvendigt, ligesom de Kristne vare sværtede og beførte i Rom. Naar de Kristne i hine Dage i Hemmelighed modte sammen for at deltage i det hellige Sakramente, bleve de beskyldte for at opofre Børn og at deltage i umenneskelige Gilder. Dette var en af de Beskyldninger, som sattes i Omløb for at opvække Had mod dem, og som brugtes som Undskyldning for de skrækkelige Grusomheder, der udførtes mod dem. Saaledes ogsaa i vore Dage; det har været nødvendigt at sværte de Helliges Karakter og beskylde dem for de værste Overtrædelser, og tilregne dem den sletteste Opførsel for at retfærdiggjøre deres Forfølgere i Verdens Øjne for hvad de have gjort mod dem. Forend vi kom til disse Dale, bleve vi beskyldte for at leve ved Tyveri, samt at vi vare en lovløs Røverbande. Det var Raabet fra Nauvoo. Det sagdes, at Rejsende vare i Fare iblandt os. Disse Opdigtelser angaaende os bleve udspredte for at retfærdiggjøre vore Fjender i Udøvelsen af de voldsomme Fornærmelser mod os. Vi maatte jages ud, og hvad Undskyldning kunde de give for at uddrive et uskyldigt Folk? Løgn maatte bruges om os ligesom om de første Kristne. Deres Karakter blev nedrevet saa meget som muligt, for at Verden

ingen Sympathi skulde yde dem under deres uretfærdige Lidelser. Det har medtaget mange Generationers Tid for at hævde deres Minder og bortrydde fra deres Navn og Historie de mange falske Beskyldninger, som deres Modstandere havde lagt paa dem. Vi beviste ved vor Ankomst her til Utah, at vi ingen Tyve vare, og at vi kunde leve uden at stjæle. Derfor maatte noget Andet siges om os, for at ophidse Folkets Had mod os, saa at vor Forfølgelse kunde vedligeholdes.

Som jeg allerede har sagt, Joseph Smith vidnede om dette, og saa meget maa siges: De samme Gaver og Velsignelser, som fulgte Apostlene i Udøvelsen af deres Myndighed i tidligere Dage, fandtes paany blandt Menneskene. Naar de bleve lovede Syndernes Forladelse, modtoge de Syndernes Forladelse. Hundreder af dem, som bleve døbte af Joseph Smith, og de Mænd, som han ordinerede, bære Vidnesbyrd herom. De sagde, de vidste, at deres Synder vare tilgivne, thi Gud havde givet dem et Vidnesbyrd derom. De vidste, at de havde modtaget den Helligaand, og de vidnede derom overalt, hvor de gik. Den gamle Enighed og Kjærlighed, som udmærkede Kristi Kirke, viste sig igjen. Man elskede hverandre med en ny Kjærlighed — en Kjærlighed, som endog overgik Kvindens Kjærlighed — en Kjærlighed, som overgik alt, hvad der hidtil var kjendt. De bleve hadede af Verden for dette Særkjende blandt dem, thi et Folk, som elskede hverandre og levede i Fred og Enighed, som de Sidste-Dages Hellige gjorde, var anset som et farligt Folk. En af de store Laster, som vi beskyldes for, er, at vi elske hverandre og holde sammen; vi ere ikke uenige. Menneskene bevidnede, at Gaverne vare gjengivne. De Syge bleve helbredede, de Blinde fik deres Syn, og de Døve kom til at høre. De Gaver, som Jesus formanede Folket til at søge at erholde ved Tro, vare igjen komne til Jorden, ikke med saa stor Kraft, som de burde, fordi der var Vantro at kæmpe mod, ligesom der nu er. Tro erholdes ikke i et Øjeblik. Sandt nok, det er en Gave af Gud, men Tro kan vokse og tiltage. Den har vokset og tiltaget paa Jorden. De Sidste-Dages Hellige bar Vidnesbyrd om, at de havde modtaget disse Gaver, og at dette optændte Vreden hos dem, som hadede dem.

Det er en mærkelig Kjendsgjerning, at blandt de fornemste af de Helliges Forfolgere, fandtes dem, som kaldte sig selv Ordets Tjenere. Der er mange Beviser i vor Historie for, at saadanne Mænd ledede Pøbelhoben og med Vaaben i Hænderne dreve Folk fra deres Hjem og gjorde sit til at ødelægge dem, fordi de havde en upopulær Religion, og ikke dyrkede Gud paa den Maade, som de. De raabte lige saa hojt for vor Udryddelse, som Jøderne i sin Tid raabte for at udrydde vor Herre og Mester. Pilatus vilde have givet Jesus fri i Stedet for Barrabas, om de havde tilladt ham det; men de vilde, at Jesus skulde korsfæstes, ikke Røveren og Morderen. De ønskede at dette rene og hellige Væsen skulde opofres for deres Raseri, hvorfor de raabte for Barrabas' Losladelse, og ikke for Guds Søns. Den samme Klasse har opmuntret Folket i vore Dage til at raabe: „Udryd de Sidste-Dages Hellige!" Ikke Alle have gjort dette, men det har dog været en Ejendommelighed blandt mange af dem. I Stedet for at glæde sig over Budskabet, at Gud havde talet, have de vendt sig med Bitterhed mod den Mand, som erklærede det. De standsede ikke og

undersøgte paa samme Maade, som Folket i Ninive da Jonas var sendt til dem, og forsøgte at udfinde, om der var Sandhed eller ikke i Budskabet, men de bekjæmpede det naslådelig og paavirkede andre til at gjøre det samme, indtil Joseph Smith blev myrdet i koldt Blod — dræbt som andre Profeter før ham. Det blev sagt, at Loven ikke kunde naa ham, men Bly og Krudt kunde, og han, i Forening med sin Broder Hyrum, faldt som en Martyr, myrdet paa en grusom Maade, og blev et Offer for den samme Aand, som udryddede Jesus og Apostlene. Det synes mærkeligt, at saadant skulde være Tilfældet. Det synes, som om Menneskene ikke ere villige til at overlade til Gud at straffe, hvad de kalder Kjætteri. De ere ikke villige til at overlade til Gud selv at sende ugudelige Mænd til Helvede, som de sige, at vi ere, og straffe dem i Evigheden. De ere bange for at overlade til Herren at straffe os, om vi ere ugudelige. De ønske at tage Straffen i deres egne Hænder. Dette er ikke den rette Følelse; Dersom vore Lærdomme ikke ere af Gud, ville de falde af sig selv. Det er ikke nødvendigt at udrydde os, thi Herren er i Stand til at tage Vare paa sit eget Værk og forsvare Sandheden.

Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige: giv aldrig Rum for Forfølgelsens Aand. Mennesker maa lære falske Lærdomme; de maa sige det som I vide ikke er sandt; de maa følge et Levnet, som I vide er aldeles modsat til Herrens Vilje, men deltag aldrig i Forfølgelse af nogen Slags. Jeg har hørt om Drenge i denne By, som have drevet Skjemt over Frelserhæren og talt foragteligt om dem. Jeg haaber, at de ikke ere Sidste-Dages Helliges Børn. Jeg vilde lige saa gjerne forsvare og fægte for dem, om nødvendigt, som for nogen anden, for at de kunne have deres Rettigheder ubeskaarne.

Dette er et Frihedens Land. Enhver Mand har Rettighed til at tro og handle, som han ønsker, for saa vidt som hans Handlinger ikke komme i Modsætning til sine Medmenneskers Rettigheder, og han ikke krænker deres Frihed. Som et Folk have vi lidt megen Uret, og vi burde være de første af Alle til at forsvare menneskelig Frihed. Ere Mennesker i Vildfarelse, fortjene de Medynk, ikke Straf, undtagen de føre deres Vildfarelser udenfor lovlige Grænser, og derved krænke Andres Frihed. Saalænge som de i deres Anskuelser og Fremgangsmaade ikke overskride Loven, skulde de forsvares i deres Rettigheders Udøvelse. Jeg var ikke her i Byen, da den Stakkel blev lynchet som dræbte denne Bys Politimester, Andrew Burt; men da jeg hørte derom, følte jeg mig forbitret over den uværdige Behandling af Forbryderen. Jeg ved ikke, hvem der var skyldig deri; men alt saadant skulde vi modstaa. Der har været lidt Tale i vore Aviser om Vigilance- eller Beskyttelseskomiteer, men ingen af os skulde yde Hjælp eller Samtykke til noget saadant. Vi have lidt for meget under Pøbelvold, til at vi nogensinde skulde deltage deri. Det er bedre at lide Uret i det uendelige, end at overskride Lovens Grændse. En Pøbelhob er en nedrig Organisation. Under saadanne Omstændigheder udføres mange Handlinger af Mennesker, som de ikke turde vove at udføre paa egen Haand, og retfærdiggjøre sig selv i Udøvelsen af stor Uret.

Ingen Sidste-Dages Hellig skulde paavirkes af en saadan Aand. Vi burde ved vort Liv og Opførsel vise, at vi have draget Fordel af de Raad og Lærdomme, som Herren har givet os. Han har aabenbaret Evangeliet til os

og givet os et Vidnesbyrd angaaende dets Ordinanser. Hvilken stor Velsignelse det er at vide, at vi have modtaget vore Synders Forladelse ved Lydighed til disse Ordinanser, og at vi have Krav paa Guds Løfter, som Gud har givet. Dette er Noget, som ikke er bygget paa Formodninger eller Indbildninger. Ældsterne i denne Kirke have bestræbt sig for at frembringe Troen blandt Menneskene. Paa mine Missioner blandt Jordens Indvaanere, har jeg altid taget det i Betragtning, naar Nogen har begjæret Daab af mig, først at inprente i deres Sind Vigtigheden af at være overbevist om, at dette var Guds Værk. At døbe Hundreder, uden de modtoge dette Vidnesbyrd, vilde intet gavne; men dette er et Privilegium, som tilhører ethvert Menneske. Gud er en Aabenbaringens Gud; han er den samme i Dag, som han var for tusinde Aar siden, og som han var ved Skabelsens Begyndelse. Han er ikke bleven gammel; han har ikke tabt sin Magt; han er ikke bleven døv; hans Hjerte slaar endnu af Medlidenhed for sine Børn. Hans Stemme kan endnu høres gjennem den Helligaand, og naar I modtage den Helligaand, er Gud med Eder, thi den er en af Guddommen, og det er et Privilegium, som tilhører enhver Mand og Kvinde paa Jorden, at have Guds Aand, hvis de adlyde de Ordinanser, som Gud har foreskrevet.

Mine Brødre og Søstre, vær trofaste til den Pagt, I have sluttet med Gud, og han vil holde sine Løfter og Forjættelser. Du maa være saa ringe og uanselig som nogen Dødelig muligvis kan være, men jeg vil sige Dig, at vor himmelske Fader vil aldrig forglemme de Løfter, han har gjort med Dig, ejheller dem, Du har gjort med ham. Om Du har gaaet frem og adlydt hans Lov, saa vil han erindre det, og Du maa aldrig frygte for, at han vil forglemme det. Nogle Mennesker synes at forglemme de Løfter, som Gud har givet, og føle sig nedtrykte og modløse, og tænke, at Herren har forglemt dem; men jeg vil sige Eder, at Gud vaager over Eder alle. Han har gjort Pagter med os, og det er vor Pligt at øve Tro, saa at hans Løfter maa opfyldes til os. Det er vort Privilegium at nyde de Gaver og Velsignelser, som var i Kirken i fordums Dage, i større Grad, end vi nu have Fordi Mænd og Kvinder, naar de blive gamle, føle at de ere forglemte, er det dog ikke sagt, at saadant er Tilfældet. Vor Gud har et vaagent Øje med alle sine Børn, og det burde være os en Glæde, at han har indgaaet Løfter og Pagter med os, uværdige, som vi ere, Syndere, som vi ere. Skyldige i mange Fejl og Ufuldkommenheder, som vi ere, er han dog altid rede til at tilgive os, naar vi omvende os fra dem.

Da vi bleve døbte og lovede at holde hans Bud, gav han os et Vidnesbyrd om, at vore Synder vare os forladte. Da vi modtoge Haandspaalæggelse af Guds Tjenere, gav han os den Helligaands Gave; vi vare overbeviste derom, og vi vide det nu, saavel som da. Hvis han nedlod sig til at skjænke os disse Velsignelser, saa vil han ogsaa nedlade sig til at erindre de Løfter, som han har givet os. Naar vi ere omringede af Tvivl og Mørke, og naar det ser ud, som vi vare uden Venner, vil han høre vore Bønner, hvis vi søge ham og paakalde hans Navn. Han er en Gud, som er nær hos os, og ikke langt borte. Han vil hjælpe os og aabne Vejen for os, og derfor skulde vi øve Tro paa ham. Dette er det store Princip, som vi skulde holde fast ved og dyrke — Tro

paa Gud og hans Villighed til at opfylde de retfærdige Ønsker, som vi nære i vore Hjerter; men vi forglemme dette altfor ofte. Vi slæber os gjennem Tiden, som om vi ingen Ven havde i Himlen, men vi skulde jage saadanne Tanker bort fra vore Hjerter og leve saaledes, at han vil vedblive at give os sin Helligaand og fylde vore Sjæle med Glæde og Fred. Jeg ved, at ingen af Eder, under Eders dybeste Bekymringer, nogen Gang i Løndom bøjede Eders Knæ for ham, uden at han gav Eder Trøst. Efter Paakaldelsen følte I Eder styrkede, opløftede og tilfredse.

Dette er den Aand, vi skulde søge at erholde, og ikke overgive os til Tungsindighed eller at knurre og klage. Om I synes, at Mennesker ej ere, som de bør være, saa se til at leve saaledes, at Gud er Eders Ven alligevel. Herren siger: „Forbandet er den Mand, som forlader sig paa Mennesket, og holder Kjød for sin Arm."

Hvo, som sætter sin Lid til sine Medmennesker, kan let blive bedragen. Mennesket kan let fejle, Forældre kan fejle; men Gud kan aldrig fejle. Han vil aldrig blive kold og ligegyldig. Han er altid det samme uforanderlige Væsen; hans Løfter kan man stole paa til det aller Yderste. Dette er den Gud, som vi skulde tjene med hele vort Hjerte.

Vi skulde ikke tjene Djævelen eller give efter for Fristelser, men tillukke vort Hjerte for al Slags Synd; vi skulde bede Gud at hjælpe os til at modstaa det Onde og at overvinde vore syndige Tilbøjeligheder og Lyster. Frem for Alt — jeg ser mange unge Mænd her — vær rene i Eders Følelser til det andet Kjøn; tillad ingen syndige Lyster at trænge ind i Hjertet, thi jeg vil sige Eder, at det driver Guds Aand fra os. Gud vil have et rent Folk. Han vil, at vore Legemer skulle være rene, for at Guds Aand kan bo der. Ingen Mand, som er fuld af syndig Lyst, kan være ren. Vi skulde være rene i vore Tanker, rene i vort Syn og vore Tankers Forestillinger; rene i Ord og rene i Handlinger. Dersom vi leve saaledes, vil Gud være vor Ven og bo hos os alle vore Livsdage. Han vil ikke svigte os i vore Prøver. Vi maa gjennemgaa seks Prøver, og i den syvende vil han ikke forlade os. Han vil være med os under alle Omstændigheder, om vi tjene ham. Jeg bærer Vidnesbyrd herom. Mit Levnet bevidner min Tro til dette. Jeg ved, det er Sandhed. Dette er ikke en Theori, men en Virkelighed. Jeg fortæller Eder, hvad min Erfaring har lært mig. Jeg ved, at dette er den Slags Gud, som vi tjene. Han vil frelse sit Folk og udfri dem og bringe dem sejrrig ud af Kampen og krone dem med Herlighed. Jeg beder Gud, at dette maa blive vor lykkelige Lod i Jesu Kristi Navn. Amen.

Abrahams Børns Gjerninger.

Følgende er et Uddrag af en Tale af Biskop Orson F. Whitney, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, den 17de Januar 1892: Altid, naar jeg fremstiller mig for en Forsamling af Hellige for at tale, tænker jeg paa den forbigangne Tid. Disse Tanker giver mig den samme Fornøjelse, som En, der rejser over et stort Vand, nyder, ved at undersøge, hvorfra de mange Floder

udspringe, som flyde ud i det store Vand og danne det mægtige Hav. En Forsamling af Sidste-Dages Hellige er lignelsesvis som et stort Hav, frembragt ved mange Strømme. I en saadan Forsamling findes Mennesker fra alle Jordens Nationer, som ere forsamlede formodenlig i een og samme Hensigt. Dette er en Hemmelighed for Verden, som ikke kan fatte Aarsagen, hvorfor de samles. De Hellige ere Israels Børn, Abrahams Efterkommere. Abraham er bleven kaldt „de Troendes Fader og Guds Ven." De Hellige have traadt i deres Forfædres Fodspor, og have gjort Abrahams Gjerninger, som skrevet er: „Dersom I vare Abrahams Børn, gjorde i Abrahams Gjerninger." Han var opfordret til at forlade Slægtninge og Venner, og begive sig til et fremmed Land for at opfylde Guds Vilje. Han kom til et Land, som blev ham lovet til en evindelig Ejendom, og Herren sagde, at i Abrahams Sæd skulde alle Jordens Nationer blive velsignede.

Vi tro, at gjennem Abrahams Slægtlinje fødes Mennesker, hvis Aander, vare forud bestemte til at opfylde en stor og vigtig Mission paa Jorden, og at Abraham udkaaredes, før han var født, til at være en Stamfader for den Slægt, hvorigjennem Frelse skulde komme til Menneskene. Fra denne Slægtlinje kom Jesus Kristus, Verdens Forløser, og paa denne Maade blev det Løfte opfyldt, som Herren gav til Abraham, at igjennem ham skulde alle Folk blive velsignede. Kristus opofrede sit Liv for Menneskenes Frelse. Han forløste Jorden fra dens faldne Tilstand, og tilvejebragte Frelse for dens Indvaanere. Dog erfare vi, at Jesu jordiske Mission gjorde ikke Alt, som var nødvendigt for Menneskenes Saliggjørelse. Abrahams Børn ere anbetroede den Mission, at være behjælpelige med at frelse Menneskeslægten. Kristus sagde til dem, som han havde udvalgt til at prædike Evangeliet: „I ere Jordens Salt; men om Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltes? Det duer til intet andet, end at kastes ud og nedtrædes af Mennesker." Han gjorde denne Lignelse for at tydeliggjøre for dem, at deres Kaldelse var til at bevare.

Abraham havde en Mission at udføre. Han var udvalgt som et Forbillede paa Gud, Faderen, i at give sin Søn for Verdens Frelse; thi han var prøvet, enten han vilde adlyde Guds Befaling og ofre sin Søn; og da han udviste sin Lydighed til at opofre sin eneste Søn, velsignede Herren ham og sagde: „derfor vil jeg storligen velsigne dig og meget mangfoldiggjøre din Sæd, som Stjernerne paa Himmelen, og som Sand, der er ved Havets Bred, og din Sæd skal eje sine Fjenders Port." Har Gud forglemt sine Løfter til Abraham? Eller hvor er Fuldbyrdelsen af de herlige Velsignelser, som vare givne til denne trofaste Herrens Tjener? Tiden tillader mig ikke at følge Abrahams Børns omstændelige Historie. I vide Alle, at de Løfter, som Herren gav Abraham, bleve paany givne til hans Søn Isak; at Isak havde en Søn, Jakob, til hvem de samme Løfter vare givne at Jakob, som senere blev kaldet Israel, havde tolv Sønner; at Josefs Brødre vare misundelige, fordi han var elsket af sin Fader; at han var solgt i Fangenskab, og ophøjet af Ægyptens Konge, og hvorledes han blev en Frelser for sin Faders Hus i Hungersnødens Tid, som et Sindbillede paa Jesus, Guds Søn, som blev en Frelser for vor himmelske Faders Børn; at Israels Børn flyttede til Ægypten, hvor de formeredes, indtil de bleve til en Magt i Landet; at de vare befriede

fra Ægyptens Trældom ved Tegn og underlige Gjerninger, og at de, ved Moses som deres Leder, vandrede i Ørkenen i fyrretyve Aar og bleve belærte i saadanne Principer, som kunde berede dem til at udholde Guds Herlighed lig Moses, der talede med Herren Ansigt til Ansigt, som en Ven taler med en Ven; men at deres Hengivenhed til det Forgjængelige i denne Verden fik saadan Overhaand over dem, at de bleve uværdige Moses og hans Lærdomme, og at de tilsidst bleve forladte, og det højere Præstedømme blev taget fra dem, og at kun det mindre, eller aronske Præstedømme blev tilladt at forblive blandt dem. Endvidere vide I, at Israels Børn vare underviste i stræng Retfærdighed — et Øje for et Øje o. s. v. —, men i Tidens Løb kom Jesus Kristus Guds Søn, som forkyndte en højere Lære. Han bragte, hvad de antoge for en ny Religion; Hans Lære forlangte ikke „Øje for Øje;" ejheller havde den til sit Formaal at gjengjælde Ondt med Ondt, men han lærte dem en højere Lov, nemlig at gjengjælde Ondt med Godt, at møde Sværdet med Palmegrene, at vise i Ord og Gjerninger et bedre Eksempel, end Præsterne, de Skriftkloge og fremragende Lærere lagde for Dagen.

Folket vare forbausede ved disse Lærdomme; Alligevel vare de ikke nye; de vare saa gamle som Evigheden. De vare de Principer, som Moses lærte — hvorvidt, vide vi ikke, — og hvilke hans Folk ikke vare beredte til at modtage. De vare indbefattede i det Evangelium, som Enok lærte, og hvorved hans Zion blev herliggjort og taget fra Jorden; det var det samme Evangelium, som Kristus kom for at gjenbringe — intet Nyt, men det evige Evangelium, som er det samme i Gaar, i Dag og til evig Tid.

Da Jesus forkyndte dette Evangelium, var der kun Faa, som annammede det. Disse samlede han omkring sig og lærte dem ikke at være lig Farisæerne, men at de skulde lade deres Lys skinne saaledes, at Menneskene kunde se deres gode Gjerninger og prise deres Fader i Himmelen. Til Jøderne sagde han: „Dersom I vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gjerninger." Han gav sine Disciple Magt til at gjøre endog større Gjerninger, end han havde udført; at helbrede de Syge, uddrive onde Aander, at tale i Tungemaal, at profetere, og udøve forskjellige Gaver og Kræfter, henhørende til Evangeliet Og da han var ved at forlade dem, gav han dem den samme Magt som han selv havde, til at forkynde Evangeliet, lovede, at Enhver, som vilde tro og blive døbt, skulde blive salig, og at Tegn skulde følge dem, som troede.

Apostlene tøvede i Jerusalem, indtil de vare iklædte med Kraft fra det Høje. Da dette fandt Sted, skete der en stor Forandring blandt Apostlene. Petrus er et Eksempel paa dette. Han var før den Tid svag og vaklende, ja, saa svag at han endog fornægtede, at han kjendte sin Herre og Mester; men naar han havde modtaget den Helligaand, stod han som den fornemste blandt Apostlene, der bevises ved Miraklet, som han udførte mod den halte Mand ved Tempelets Port, og ved mange andre Lejligheder. Disse Mænd vare fattige og uanselige, men endog Djævelen maatte adlyde dem, og deres Magt var større end den, som udfordres til at bygge en Stad eller forskaffe Rigdomme. Petrus var et Bevis paa, hvad en Herrens Tjener kan udføre ved den Helligaands Bistand.

(Fortsættes Side 173.)

Den 1ste Marts 1892.

Orden i Kirken.

Guds Hus er et Ordenshus. Dette Princip er tilfulde opklaret ved Kristi Kirkes Organisation, hvilken er saa fuldstændig, at dens Lige ikke kan findes paa Jorden. Ethvert Qvorum, enhver Embedsmand, har en bestemt Sfære at virke i, og i hvilken ingen af de Andre maa indtrænge sig; og alle ere saa fuldkommen og passende sammenføjet i eet Legeme, at ethvert Lem deraf modtager Inspiration og Ledelse fra den samme Kilde. De lavere Embedsmænd præsideres over, og ere styrede i deres Arbejder af dem som indehaver højere Autoritet, og denne Orden gjør sig gjældende gjennem de forskjellige Grader, lige til Kirkens Hoved, den Herre Jesus Kristus, hvis Aabenbaringer styrer hele Kirken.

Naar en Mand modtager en Del af det hellige Præstedømme, hvilket er den Magt, hvorved han er værdig til at handle i et Embede eller modtage en Beskikkelse i Kristi Kirke, er det hans første Forpligtelse at arbejde med Flid, og lære at forstaa de Pligter, som i Særdeleshed henhører til hans Kald og Autoritet. Dersom hans Begreber desangaaende ere urigtige eller ufuldstændige, er har i den Grad, forholdsvis, uduelig til at handle fornuftigt i Anliggender, som henhører til Herrens Værks Fremgang iblandt Menneskene; enhver Embedsmand skulde forstaa sit Kalds Omfang og Grænse. Dersom han ikke udøver sit Kalds Myndighed tilfulde, er en Del af det Arbejde, han skulde udføre, forsømt, og hvor han har Opsyn er Værkets Fremgang derved forsinket; dersom han overskrider sit Kalds Grænser, gaar han udenfor den Myndighed, der tilhører den Grad af Præstedømmet, som han indehaver, og den Almægtige anerkjender ikke, ejheller bifalder, saadanne Handlinger. Men Loven og Principerne, hvorpaa Kirkens Regjeringsform hviler, ere saa simple og letfattelige, og ere saa tydelig forklarede i Herrens Aabenbaringer, at der ingen Anledning er til Misforstaaelse angaaende dem.

I alle Kirkens Embeder og Beskikkelser, tilhører det ikke en lavere Autoritet at lede eller styre en højere. Dette Princip er klarligen lagt for Dagen i Herrens Ord og Værk, og er let at begribe, da det falder saa naturligt og passende. Den, som afviger fra dette Princip, gjør et Indgreb paa den Orden, som tilhører Guds Hus, og Uenighed bliver Følgerne. Præstedømmet hjemler ejheller nogen Mand en Rettighed at regjere egenmægtig over dem, som ere under hans Tilsyn. En barsk, bydende, tvingende Aand, er i Modsætning til Evangeliet, og til Kristi Forskrifter. Alle Præstedømmets Kald ere hellige og ere beseglede paa Mænd, ikke for at de derved kunne undertrykke deres Medmennesker, men for at de derved kunne velsigne dem. Disse Embedsmænd ere satte til at lede og styre Mænd og Kvinder fremad paa Sandhedens og Retfærdighedens Sti, saa de kunne opnaa evig Fred og Frelse.

I denne Mission er en Orden bleven oprettet i Overensstemmelse med Herrens Befalinger angaaende Evangeliets Udbredelse og Affærernes Forrettelse udenfor de Helliges Indsamlingssted. Hele Missionen er under Præsidentens

Styrelse; enhver Afdeling eller Konference er under Konferencepræsidentens Opsyn, og de forskjellige Grene i Konferencen, er under Grensforstanderens Styrelse. Saaledes er en Ældste, som præsiderer over en Gren, lig en Fader for den lille Flok, som er ham anbetroet at vaage over, og han skulde drage Omsorg om den og virke for dens Velfærd; han skulde handle med Taalmodighed og Kjærlighed, og med tilbørlig Hensyn til deres Følelser, over hvem han præsiderer, og paa samme Tid være standhaftig til ethvert Retfærdighedens Princip.

En af de fornemste Pligter som paahviler Grensforstanderen er, at se til, at de Hellige og Præstedømmet, som arbejder under hans Ledelse i Grenen, ere trofaste i Udførelsen af deres Pligter. Der er ingen Plads i Kirken for Ugudelighed, og hvis noget Medlem falder i Fristelse, burde de belæres og behandles i Overensstemmelse med Guds Lov. Folket skulde ikke gjøre noget Forlangende, som Loven ikke fordrer, men de skulde lære at forstaa, at ethvert Princip i Evangeliet kræver Adlydelse fra Kirkens Medlemmer, dersom de vilde høste de Velsignelser, som følge samme. Enhver Handling af Vigtighed i Grenen, skulde modtage Medlemmernes Bifald, da Loven desangaaende er, at saadanne Anliggender skulle forrettes ved „fælles Samtykke."

Enhver, som indehaver Præstedømmet, skulde bestræbe sig paa, at forestille sig Virkeligheden af det Ansvar, som paahviler ham i at sprede Kundskaben om det evige Evangelium, og skulde alvorlig forsøge paa enhver retfærdig Maade, at understøtte dem, som ere kaldte til at præsidere over sig. I enhver Gren burde Præstedømmet være enige med deres Forstandere og være flittige i at udføre deres Pligter. Hvor der er omrejsende Ældster i en Konference, skulde disse yde Konferencepræsidenten deres Tro og Tillid, og være i Besiddelse af Barmhjertighedens, Enighedens og Kjærlighedens Aand, den Aand, som er ejendommelig for det sande Brodersamfund, og tilfulde bære de Ansvarligheder som hviler paa dem, i de Distrikter hvori de ere beskikkede til at arbejde. Det er en Overtrædelse af Disciplin for En, at gaa over eller trænge sig ind paa et andet Distrikt eller at forlade et Distrikt, uden passende Underretning og Tilladelse.

Under Konferencepræsidentens Overopsyn, og hvor der ingen omrejsende Ældste er, har Forstanderen i enhver Gren direkte Opsyn over Kirkens Anliggender, og over saadanne Personers Indvielse til Kirken, som ere bosatte i Grenen, det vil sige, med Hensyn til Daab, Haandspaalæggelse o. s. v. Dette tilhører deres specielle Beskikkelse og deres Pligter i Missionærvirksomheden. Men, om En præsiderer over en vis Missionsegn eller Embedskreds i Kirken, er det dog ikke dermed sagt, at han selv personlig skulde se til alt, som henhører til samme. Enhver Embedsmand under hans Styrelse, har visse Pligter at udføre, og skulde være respekteret og understøttet af Forstanderen i Udførelsen af disse Pligter.

Ved Behandling af en Grens Affærer fordrer almindelig Høflighed og Orden, at naar en Konferencepræsident er tilstede, Forstanderen da overtyder sig om hans Mening og handler i Overensstemmelse hermed. Det følger ikke deraf, at Konferencepræsidenten skal tage Magten fra Grens-Forstanderen; denne skal selvfølgelig respekteres i sin Stilling og Kaldelse. Dog skulde det aldrig tabes af Syne, at den højere Stilling er den præsiderende Autoritet. Naturligvis kan der ikke, naar Alle have Herrens Aand til at lede dem, blive nogen Mangel paa

Enighed i Følelser og Handlinger, men det er rigtigt. naar en højere Embedsmand er tilstede, for den lavere at indhente hans Mening med Hensyn til at skride frem i Sager, som vedrører Værkets Velvære, selv om ogsaa den, som gjør Spørgsmaalet, bliver opfordret til at gaa frem, som Aanden leder ham. Det er ikke i Overensstemmelse med Jesu Kristi Kirkes Aand og Lære for en Forstander at gaa frem uden det mindste Hensyn til sine tilstedeværende ledende Brødre.

Dette Princip gjælder overalt i hele Organisationen og alle dens Grene. Det har lige Anvendelse i Forholdet mellem Grens-Forstanderen og Konference-Præsidenten og i næste Led mellem Sidstnævnte og Myndigheden over ham.

De, som følge denne Regel, ville erfare at ved at iagttage passende Orden opnaas en fuldkommen Enhed, og Herrens Velsignelser ville hvile over dem i et rigeligt Maal.

Uddrag af Korrespondance.

Hjælpeforeningens Skriver, Søster Emmeline B. Wells, skriver i et Brev fra Salt Lake City, dateret den 25de Januar, at Dameskribenterne dersteds have organiseret en Skriverforening, og, for at fremme den literære Kunst, afholdes maanedlige Møder. Søster Wells bemærker, med Hensyn til Hjælpeforeningens kommende halvhundredaarige Jubilæum, at hun ønsker at modtage en fuldstændig Rapport fra alle Hjælpeforeningerne i Skandinavien. Til Slutning siger hun: „Jeg interesserer mig meget for Kvindens Velfærd og Fremgang i alle Lande, og i Forfremmelsen af det fornemste Gode til Mænd og Kvinder, uden Forskjel — Sandhedens Udspredelse og Menneskeslægtens Fremskriden. Jeg beder til Gud for Evangeliets Fremme i den skandinaviske Mission, og for Ældsterne, som virker for Sandhedens Sag i de Lande, at de maatte være tilfredse i deres Stillinger, nyde Helbred og altid være under den Helligaands Indflydelse."

Præsident John Swenson skriver fra Kristianstad den 12te Februar: „I den senere Tid har jeg besøgt denne Egn af Konferencen, og har fundet Ældsterne og de Hellige at være i Besiddelse af en god Aand samt godt Helbred. Vi have afholdt Forsamlinger her i denne By, som have været vel besøgte. I Ousby var Folket for aandelige til at lytte til vort Vidnesbyrd offenlig; der vare vi ikke i Stand til at faa en Plads hvor vi kunde prædike. Men ved vort tre Dages Ophold dersteds fandt vi mange oprigtige Mennesker i deres Hjem, som lyttede til os med Opmærksomhed. I Østre Gyenge og Qwillinge vare vi vel modtagne. Evangeliet har ikke været prædiket der i mange Aar. Vi afholdt tre gode Forsamlinger. Mange af de Tilstedeværende bad os at prædike i deres Hjem. To ere i den senere Tid blevne tillagte Kirken ved Daab. Mange undersøge vor Lære, og vil uden Tvivl annamme samme, men vi behøve flere Missionærer. Ældsterne Olof Monson og Per Björklund som virke her, ere ivrige og føle opmuntrede i deres Arbejde. Ved Brev fra Ældste Ola Jönsson erfare vi at de have lejet et Lokale i Karlskrona, og Værket nyder god Fremgang der."

Ældste Hans A. Pedersen skriver fra Trondhjem den 13de Februar:

„Herren har velsignet os i denne Gren. Vi have gode Forsamlinger. Udsigterne ere gode og vi have spredte mange af vore Skrifter blandt Folket. Den modstaaende Magt ser med Harme paa vor Fremgang, men Sandhed kan ikke kuldkastes, og Modstand tjener kun til at styrke de Hellige i deres Tro, og de Svage blive stærkere derved. En „religiøs" Avis har i den senere Tid indeholdt en Del Usandheder angaaende os, men det forhindrer ikke Værkets Fremgang, thi derved ere Mange komne til vore Forsamlinger og hørt Evangeliet, som maaske ellers ikke vilde have tænkt paa „Mormonerne". Saadan Opmærksomhed fra vore Modstandere vækker Folket fra sin Dvale, saa vi have ingen Tid at spilde, og Herren velsigner os i vore Bestræbelser."

Fra Stockholm skriver Præsident Fred. Lundberg den 14de Februar: „Jeg har just aflagt et Besøg i de forskjellige Grene i denne Konference, og med Hensyn til Evangeliet kan jeg sige, at mange Fremmede undersøge dets Principer. I Westerås Gren afholdt vi en Forsamling ude paa Landet hos en rig Landmand, hvor vi bleve venligt modtagne. Det store Rum var fyldt med opmærksomme Tilhørere."

Ældste L. F. Johnson skriver fra Aalborg den 10de Februar: „Jeg føler vel i at virke for Evangeliets Udspredelse. Mange Fremmede besøge vore Forsamlinger. Salen er næsten fyldt ved ethvert Møde, og hvis Interessen vedvarer at tiltage som i den sidste Maaned, vil Lokalet snart blive for lille. Udsigterne her for Fremtiden ere i Sandhed lovende. I Hjørring udføres ligeledes et godt Arbejde, men i Frederikshavn er Folket mere ligegyldige."

Fra Drammen, Norge, skriver Ældste A. M. Israelsen den 9de Februar, at de Hellige dersteds just havde haft en god Tid tilsammen; at Præsident Madsen og Ældste Herman Knudsen havde aflagt dem et Besøg og flere Forsamlinger vare afholdte, hvor mange opmærksomme Tilhørere indfandt sig og en god Aand var tilstede. Broder Israelsen siger: „Vi bekjendtgjør vore Forsamlinger i Avisen, og undertiden vor Tekst; derved komme Mange for at høre. Adskillige undersøge nu vor Lære med Flid og stor Interesse. Vi afholde Forsamlinger ude paa Landet hveranden Uge; disse ere vel besøgte. Vi afholde ligeledes Forsamlinger i Röken, men da det er en Plads, hvor Evangeliet har været prædiket meget, er Folket tilsyneladende sløve og forhærdede."

Fra Ældste Anders Anderson, som arbejder i Jönköping Gren, have vi modtaget Brev hvori han beretter om sin Virksomhed, at han havde besøgt mange af Byerne i Grenen, solgt mange Skrifter og afholdt Forsamlinger, samt aflagt sit Vidnesbyrd for Mange, baade i og udenfor Kirken. Hans Erfaring som Missionær, var lig mange Andres; Nogle modtage Herrens Tjenere med Venlighed, og vare villige til at lytte til det Budskab, de bar, medens Andre, endog efter at have lovet Missionæren Nattelogis, ville, saasnart de fandt at han var en „Mormon", vise ham Døren. Men Broder Anderson følte vel i at virke for Guds Sag, og sagde at Herren havde velsignet ham rigeligen, samt at Udsigterne for Evangeliets Fremme under disse Omstændigheder dog alligevel ikke vare daarlige.

Konferencemøder.

Foraars-Konferencemøderne afholdes:

I Aalborg	den	2den og 3die April.
„ Aarhus	„	9de „ 10de „
„ Malmö	„	23de „ 24de „
„ Norrköping	„	30te April og 1ste Maj
„ Kjøbenhavn	„	13de, 14de „ 15de „
„ Christiania	„	21de og 22de „
„ Stockholm	„	28de „ 29de „

Ankomst af Missionærer.

Fra Utah ankom til Kjøbenhavn via Rotterdam den 19de Februar, følgende Brødre som Missionærer: August Carlson fra Ogden og Levi Pearson fra Peoa.

Vi byde dem velkomne, og nedbede Guds Velsignelser over dem i deres Arbejder.

Beskikkelse.

Ældste August Carlson beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference;

Ældste Levi Pearson beskikkes til at arbejde i Skaane Konference. Begge under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Logan, Utah, den 24de Jan. 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Jeg modtager „Stjernen" regelmæssigt og i god Orden, og de Hellige her, som subskriberer paa den, længes altid efter det næste Nummer, hvilket forklarer for mig, at „Stjernens" Indhold er skateret af de Hellige; og maa dette ogsaa være en Glæde for dem, Broder, samt for Brødrene som virker med dem, at vide at Deres Arbejde er paaskjønnet. Jeg maa ærligt tilstaa, at jeg har ligesom en lidenskabelig Kjærlighed for „Stjernen". Jeg betragter den næsten som en Helligdom; den er i min Besiddelse, fra det første Nummer som udkom af den danske Udgave, indtil det Sidste. Ingen kunde betale mig for den med Penge; den er til mig, som en sand Ven og som en trøstende Engel her nede paa Livets møjsommelige Vandring; intet Navn kunde passe bedre end det, som den bær; den bær det ogsaa med Ære, thi jeg overdriver det ikke om jeg siger, at den har tændt Lys i tusinder af oprigtige Hjerter; dens Straaler har gjennemtrængt Mørket, og den Sagtmodige er, formedelst dens Lys, bleven ledsaget til at nyde stor Glæde i Herren; den har besøgt den Fattige iblandt Menneskene, og formedelst de klare, ja, de himmelske Principer, som i den omhandles, ere tusinder af disse Fattige blevne bragte til at frydes blandt Is-

raels Hellige; den har opsøgt dem, som vare forvildet i Aanden, og har oplyst dem og givet dem Forstand. Den, som knurrede imod Menneskets Lærdomme angaaende den frelsende Plan, og som havde en guddommelig Gnist bevaret i sit Hjerte, har modtaget Lærdom gjennem „Stjernen", saa han i Dag kjender sin Gud, og Vejen til ham igjen Den fandt ogsaa mig, som et af de vildfarende og fra Flokken adspredte Faar; en fattig Fiskerkone bragte den til min Moder, og velsignet skal hun for stedse være for samme. Jeg føler at „Stjernen" burde holdes mere herhjemme, jeg tror Missionen i vort Fædreland fortjener det, ja uden Tvivl behøver det, og saa længe jeg kan, vil jeg virke for samme.

Med venlig Hilsen til Dem og Brødrene samt de Hellige i Skandinavien tegner jeg mig,

Deres Broder i Kristo,
H. J. Christiansen.

Abrahams Børns Gjerninger.

(Sluttet fra Side 167.)

Efter en Tid begyndte Verden at stride mod Apostlene. Disse bleve ihjelslagne; og som det var i Mose Dage, naar Præstedømmet og Evangeliet blev taget fra Jorden, saaledes blev Tilstanden i den kristne Verden. Menneskene bleve uværdige for de mange Velsignelser, om vare dem tilbudte, og, for at fuldbyrde de herlige Løfter som vare givne, var det nodvendigt, at i disse sidste Dage en anden Gjenoprettelse af Evangeliet skulde finde Sted; at Præstedømmet, med alle dets Gaver og Kræfter skulde gjengives til Jorden. Dette er kun en Fuldbyrdelse af Forudsigelser af hellige Mænd i Israel, der talte, som de vare drevne af Aanden. Profeten Esaias taler om et stort Værk, som skulde udføres i de sidste Dage, hvorved de Vises Visdom skulde forgaa, og de Forstandiges Forstand skulde skjule sig. Profeten Jeremias taler om en Indsamling af Israels Hus i disse sidste Dage. Vi leve i Indsamlingens Husholdning — Tidernes Fyldes Husholdning, naar alle Ting skulle sammenføres til eet, baade det som er i Himmelen og paa Jorden.

Vi, de Sidste Dages Hellige, ere enfoldige nok til at tro, at disse Profetier fuldbyrdes nu, i vore Dage, og at de Hellige, som ere komne fra alle Jordens Nationer, ere Abrahams, Isaks og Jakobs Børn, og for den største Del Josefs Efterkommere, og at de samles som eet Folk, ligesom mange Floder i eet Hav. Den Almægtige underrettede Joseph Smith om, at han nedstammede i lige Linje fra Josef, som var solgt til Egypten, og at det var hans Pligt, at paabegynde Israels Indsamling i disse sidste Dage, som en Forberedelse for at udføre et stort og mægtigt Værk. Og dette Værk er intet mindre, end at berede Verden for Forløserens Komme i sin Herlighed. Menneskeslægten maa beredes for denne Begivenhed, og Herren har kaldt nogle Faa, til at forkynde det glade Budskab om hans anden Komme, saavel som til at foregaa Verden med et følgeværdigt Eksempel, hvorved de kunne blive vær-

dige til at indgaa til Guds Nærhed. Dette var hvad Joseph Smith blev kaldet til.

Hvorfor er det, at Verden ikke vil anerkjende hans Mission? Hvorfor skulde det anses som forunderligt, at Gud skulde sende en Profet til at udføre for os, det som Profeter udførte for vore Forfædre for tusinder af Aar siden? Nogle have spurgt: vilde Gud, dersom han havde agtet at oprette sit Værk paa Jorden, have forbigaaet alle de fremragende theologiske Videnskabsmænd, og udvalgt en Dreng lig Joseph Smith? Mange anse dette som et afgjørende Bevis for, at Joseph Smith ikke var en Guds Tjener. Men tillad mig at paaminde saadanne Personer om, at naar Jesus kom til Verden, var lignende Indvendinger rejste mod ham. Om ham spurgtes der: Er ikke dette Tømmermandens Dreng, og kan han være Guds Søn? Derfor forkastede de ham. De kunde ikke tro at Gud vilde vælge som en Messias, en, som de havde set arbejde i et Snedkerværksted. Der var ingen Glorie eller Straalekrans omkring hans Hoved, som mange paa Malerier have omgivet det med. Der var intet overordenligt ved hans Udseende. Han var ikke kommen for at frelse Sjæle ved sin udvortes Skjønhed, ejheller ved Veltalenhed, men ved at prædike Sandheden. Han beviste dette ved at love dem, som vilde adlyde hans Lære, at de skulde faa at vide for dem selv, om Lærdommen var fra Gud. Saaledes var han forkastet, fordi Menneskene bedømte hans Værd fra udvortes Udseende, de mest bedragelige Tegn hvorved man kan bedømme Mennesker. Verden vilde ikke gjøre sig den Ulejlighed, at undersøge hans Lærdomme, men de betragtede ham som en Bedrager. Det er saaledes intet at undres over, at Joseph Smith skulde blive forkastet.

En Præst sagde en Gang at Joseph Smith var ikke forkastet fordi han var en Landmans Søn, men fordi hans Paastand var falsk og hans Lærdomme skadelig for Verden. Til dem, som ytre Saadant, vil jeg kun sige, at de, som ville ærligt og oprigtigt undersøge dette, skal faa at vide for sig selv, at den Paastand og Lære, som Joseph Smith fremholdt, er fra Gud. Kan en Bedrager give et saadant Løfte?

Jeg bevidner, at denne Religion — det gjør intet til Sagen hvad den kaldes — er sand. De Sidste-Dages Hellige ere Abrahams Efterkommere, og de Velsignelser, som en Gang var lovet Abraham, de Troendes Fader, ere deres, ved Lydighed mod Guds Bud. Men opfylde vi vor Mission? Dette er et vigtigt Spørgsmaal. Ere vi Jordens Salt? Vi have alle en Mission at udføre, og de Ord, som jeg anførte, ere lige saa anvendelige nu, som nogensinde: „Om Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltes? Det duer til intet andet, end at kastes ud og nedtrædes af Mennesker."

Dersom vi ere trofaste, venter os den største Ære. Men hvis ikke, vil det være med os som med Saltet, der har mistet sin Kraft. Vi maa først søge Guds Rige, og Hensyn til verdslige Anliggender maa være af anden Rang. Velsignet ere de Trofaste, og maa Gud hjælpe os til at vedblive indtil Enden, og udføre vor Mission hæderligen som Abrahams Børn, udvalgte til at være behjælpelige i Menneskeslægtens Frelse.

Blandinger.

Den nys afdøde berømte engelske Læge Sir Morell Mackenzies Salon var alle fremragende unge Kunstneres og Kunstnerinders Forsamlingssted, og den elskværdige og aandrige Husherre syntes at befinde sig bedst i deres Kreds — skrives der fra London til et tysk Blad. Patti, Albani, Nilsson og mange Andre sang gjerne hos Sir Morell: Manden, der holdt deres Halse i Orden og aldrig tog Honorar af Kunstnere. Kom de for at søge Raad eller Hjælp hos ham, saa havde de Adgang før alle andre Patienter, der fyldte Rækken af Ventværelser i den berømte Læges Hus. Kunsten var hos ham den bedste Anbefaling, og derefter Armoden. For de Fattige havde han altid et aabent Hjerte og en aaben Haand, og for dem oprettede han ogsaa det berømte Hospital for Hals- Strube- og Hovedsygdomme, hvor han daglig tilbragte flere Timer.

Nogle Dage før han blev syg, gav han endnu et for ham saa karakteristisk Bevis paa sin Deltagelse for Armoden. I hans Hospital laa en lille Pige, paa hvem Lægernes Kunst var forgjæves. Der var ingen Redning, og Barnet fik pludselig Hjemve og vilde tilbage til sine Forældre langt ude i den østlige Del af London. Mackenzie anordnede, at Barnets Ønske skulde imødekommes. Nogle Dage efter kom der en fattig Arbejderkone til ham, det var Moderen til Barnet, og hun bad ham om at se ud til Nelly, der stadig spurgte efter „sin Doktor". „Jeg kan desværre, som De ved, ikke mere hjælpe," sagde Lægen.

„Jeg ved det, Hr. Doktor; jeg ved, at Barnet snart maa dø, men jeg er dog kommen, fordi det bad saa meget derom og ikke kunde komme til Ro."

„Stakkels Nelly! Stakkels Barn! Sig hende, jeg skal komme!"

Og nogle Timer senere steg Sir Morell ud af sin Vogn udenfor et fattigt Hus og gik med Favnen fuld af Vindruer, Appelsiner og Legetøj ind til sin lille Patient i Armodens Hjem. Barnet blev henrykt, og den berømte Læge lod sine rige Patienter i the West-end vente og blev to Timer hos den Lille, som snart skulde gaa over i Evigheden. Ved sin Bortgang trykkede han hende yderligere to Guldstykker i Haanden. Til Forældrene talte han trøstende Ord: „Der venter os Alle den samme Skjæbne. Gud lader os Alle gaa den samme Vej, ofte tidligere end vi tænke os. Maatte vi Alle være saa sikre paa Himlen, som stakkels lille Nelly er det!" — Nu er Sir Morell selv gaaet den Vej, tidligere end han og hans Venner havde tænkt!

Grev Tolstojs uegennyttige Arbejde for de Nødlidende i Rusland er vedvarende Gjenstand for adskillig Mistro, og Præsteskabet fremstiller ham for de enfoldige Bønder som selve Antikristen.

Ikke desto mindre er det lykkedes ham i kort Tid at oprette over 50 Folkekjøkkener, i hvilke daglig henved 3000 Bønder ere blevne bespiste, og man antager, at han har indsamlet omtrent 4,000,000 Rubler til Lindring af Nøden.

Mr. Spurgeon, en af Verdens største Prædikanter, blev begravet Mandagen den 7de Februar. Næsten i alle Kirker i England blev der prædiket om den afdøde. Han døde den 31te Januar.

Dødsfald.

Martha Fugl, Datter af Christian og Margrethe Fugl, født i Pleasant Grove, Utah, den 10de Januar 1874 afgik ved Døden i Provo City, Utah, den 30te November 1891 efter 9 Dages haarde Lidelser af Tyfusfeber. Hun var højt agtet og elsket af Alle, som kjendte hende.

Hans Knudsen, født i Løiten, Hedemarken, Norge den 24de Oktober 1819, afgik ved Døden i sit Hjem i Provo, Utah, den 15de December 1891. Han annammede Evangeliet i 1863 og emigrerede til Utah i 1864. Han døde, som han levede, trofast og elsket af Mange.

Ole Halvorsen, født i Lier Præstegjæld, Norge, den 27de August 1824 døde i sit Hjem i Salt Lake City, Utah, Tirsdagen den 29de December 1891. Den Afdøde var en trofast Sidste-Dages Hellig, og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Mary Jensen, født i Sleth, i Nærheden af Aarhus, Danmark, den 29de Februar 1856 døde i Salt Lake City, Utah, den 31te December 1891.

Maren Kirstine Hansen, født den 6te August 1827 i Vissenberg Sogn pr. Odense i Fyen, Danmark, døde den 10de November 1891 i Ephraim City, Sanpete County, Utah.

Den Afdøde annammede Evangeliet den 7de Januar 1855, emigrerede til Utah i Foraaret 1857, og ankom med Haandkarrekompagniet til Salt Lake City den 13de September 1857. Hun efterlader sig Mand, to Sønner, en Datter og elleve Børnebørn. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig

Frederik Mikkelsen, født i Hjørring, Danmark, den 11te April 1814, døde i sit Hjem i Pleasant Grove, Utah, den 17de Januar 1892 efter 3 Maaneders haarde Lidelser.

Han annammede Evangeliet i 1861, emigrerede til Utah i 1863 og døde som han havde levet i fuld Tro paa Jesu Evangelium, hvilket han havde annammet med Glæde. Han efterlader sig Hustru og en Søn, som dybt savner en trofast Mand og kjærlig Fader.

Einar Hansen, Søn af H. P. og Emma Hansen, født den 1ste April 1886, døde i North Salt Lake, Utah, den 27de Januar 1892, efter 6 Maaneders Sygdom af Vattersot.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Edward H. Anderson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).